

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2016, declarate de avocații Roman Andriuța și Oleg Trocin, în numele inculpatului

*Custov Alexandr xxxxx, născut la
xx xxxxxx xxxx în xxxxxxxxxxxxxx, locuitor al mun.
xxxxxxxxxx, str. xxxxxxxxxxx xxx, ap. xx, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 19.12.2014 – 13.04.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>25.05.2016 – 10.10.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.06.2017 – 06.09.2017.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 aprilie 2016, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Custov Alexandr a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul succesorului părții vătămate, Sasu Serghei, prejudiciul moral în mărime de 30.000 lei.

Acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material, înaintată de succesorul părții vătămate, Sasu Serghei, a fost admisă în principiu, urmând ca

asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Instanța de fond a constatat că la 14 aprilie 2014, aproximativ ora 10:20, inculpatul Custov A., în timp ce se deplasa în spate pe str. Ceucari 2, mun. Chișinău, în marșarier, cu camionul „Зил 433362”, număr de înmatriculare C MX 166, care aparține Regiei municipale „Autosalubritate”, a manifestat neatenție la trafic și ignorând prevederile pct. 45 alin. (1) și (2) al Regulamentului Circulației Rutiere, că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, ca urmare nu s-a isprăvit cu conducerea vehiculului și a tamponat pietonul Sasu Pavel, anul nașterii 1934, care a decedat la fața locului.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr.61/782D din 29 iulie 2014, lui Sasu Pavel i-au fost provocate următoarele leziuni corporale: plăgi scalpate în regiunea capului și feței, hemoragii în țesuturile moi epicraniene, hemoragii subarahnoidiene, sânge în ventricolii cerebrali, hemoragii în trunchiul cerebral, fracturi costale bilaterale pe mai multe linii anatomice, cu hemoragii în țesuturile moi adiacente fracturilor, cu lezarea pleurei parietale, contuzia pulmonilor la hil, rupturi multiple a pulmuitului stâng, fractura completă a porțiunii distale a clavicolei stângi, fracturi cominutive a porțiunii superioare a omoplatului stâng, fractura discului intervertebral C 5-C 6 cu hemoragii subdurale, subarahnoidiene și intramedulare la acest nivel, echimoze, excoriații, plăgi scalpante și rupte la nivelul trunchiului membrelor superioare și inferioare. Toate leziunile descrise au fost produse intravital, la acțiunea traumatică a unui corp(uri) contondent(e) dur(e) sau la lovirea de un asemenea corp, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prin mecanismul de lovire-compresiune de părțile proeminente a unității de transport aflată în mișcare, a survenit în rezulte revărsatelor sanguine în trunchiul cerebral ca consecință a traumatismului cranio-cerebral închis ceea ce se confirmă prin datele necropsiei medico-legale și sunt adevărate prin examenul histopatologic. În momentul impactului primar, Sasu Pavel se afla în poziție ortostatică cu fața laterală stângă îndreptat spre unitatea de transport aflată în mișcare prezentat pericol pentru viață, sunt în legătură cauzală directă cu survenirea decesului și în comun se califică ca vătămare gravă.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile pe art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat din imprudență decesul unei persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, a solicitat judecarea

cauzei pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, anterior nu a fost judecat, că a lucrat pe mașina de transportare a gunoiului nefiind asigurat de către angajator cu însoțitor, care i-ar fi permis efectuarea manevrelor în fața blocurilor cu ghidare de către acesta, că infracțiunea săvârșită este una gravă, concluzionând ca fiind justificată stabilirea unei pedepse fără izolarea acestuia de libertate.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Aliona Burlacu, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani și 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Apelantul a indicat că instanța de judecată a apreciat corect probele administrate, însă nu a luat în considerație gravitatea infracțiunii incriminate și nu a stabilit o pedeapsă care ar duce la corectarea și reeducarea inculpatului.

Astfel, infracțiunea de încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către o persoană care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane, săvârșită de inculpatul, atentează la relațiile sociale ce vizează respectarea de către conducătorii mijloacelor de transport a regulilor circulației rutiere, obligație impusă fiecărui conducător de transport, care este un mijloc de pericol social sporit pentru sănătatea și viața nu numai a însuși șoferului, dar și a altor participanți la trafic.

Instanța nu a ținut cont că inculpatul a ignorat total normele de securitate a traficului rutier. Inculpatul activează în calitate de șofer, astfel încât prin neglijența ce o manifestă pune în pericol securitatea participanților la trafic. În urma accidentului produs a decedat o persoană, iar inculpatul nici nu a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune.

Inculpatul fiind la volanul autovehiculului respectiv, nu a conștientizat că mijlocul de transport este un izvor de pericol social sporit pentru participanții la trafic, dar era obligat să se conformeze cerințelor pct. 45 a RCR și anume, să conducă ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase.

Instanța nu a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă, conform cerințelor art.75 Cod penal.

3.1. A declarat apel și avocatul Valeriu Gandrabur, în numele succesorului părții vătămate, Sasu Serghei, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat în beneficiul ultimului, în mod solidar, de la inculpat și Regia „Autosalubritate” ÎM prejudiciul material de 53.015,32 lei, prejudiciul moral de 125.000 lei, rata inflației în mărime de 31.406,78 lei și serviciile juridice în mărime de 5000 lei.

Apelantul a invocat că instanța de fond a făcut concluzii ce vin în contradicție cu circumstanțele cauzei și eronat a aplicat normele de drept material.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2016, apelul avocatului Valeriu Gandrabur a fost respins, ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Custov Alexandr a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, de la reținere.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a reținut că prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75 și 90 Cod penal, astfel că pedeapsa aplicată inculpatului nu este legală.

Inculpatul a comis infracțiunea din imprudență, soldată cu decesul unei persoane, care potrivit articolului 16 alin. (4) Cod penal se clasifică ca gravă și, dat fiind că judecata a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform prevederilor articolului 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, acesta beneficiază de reducerea cu o treime a limitei maxime de pedeapsă cu închisoare.

În speță, nu s-au constatat circumstanțe ce justifică suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, aplicate inculpatului sau aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege.

Instanța de fond n-a motivat soluția privind suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, astfel încât partea descriptivă a sentinței nu cuprinde considerente temeinice și legale privind aplicarea articolului 90 Cod penal, nefiind scoase în evidență circumstanțele ce justifică condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Astfel, ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane, se va obține prin aplicarea pedepsei cu închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

5. Avocatul Roman Andriuța a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal.

Pe caz sunt prezente circumstanțe atenuante - recunoașterea vinei și căința de cele comise, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite. Conform art. 364¹ CPP, în cazul când persoana pusă sub învinuire acceptă examinarea cauzei pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale pedeapsa pentru infracțiunea imputată se reduce cu o treime din minim.

La stabilirea pedepsei, instanța urma să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, că infracțiunea comisă de inculpat este una gravă, de persoana vinovatului, că acesta a recunoscut vina și nu are antecedente penale, că infracțiunea a fost comisă din imprudență.

Aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 Cod penal, ar restabili echitatea socială, fiind posibilă și corectarea inculpatului.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. Avocatul Oleg Trocin la fel a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, solicitând casarea deciziei menționate și menținerea sentinței.

Recurentul a indicat că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, totodată, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, aplicând o pedeapsă contrară prevederilor legale.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor care au făcut imposibilă aplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat.

Inculpatul a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni din imprudență, fiind pentru prima dată tras la răspundere penală. Pedepsa aplicată inculpatului este sub limita maximă de 7 ani prevăzută de art. 90 Cod penal.

Astfel, este eronată și contradictorie decizia instanței de apel de a judeca apelul procurorului în partea ce privește aplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului.

Circumstanțele atenuate sunt recunoașterea vinei și căința sinceră, iar agravante nu au fost stabilite.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de persoana vinovatului, că a recunoscut vina, nu se află la evidența medicului narcolog, anterior nu a fost judecat, că infracțiunea a fost comisă din imprudență, precum și că a lucrat pe mașina de transportare a gunoiului nefiind asigurat de către angajator cu însoțitor, fapte care i-ar fi permis efectuarea manevrelor în fața blocului cu ghidarea de către acesta.

Instanța de apel contrar obligației sale prevăzute de art. 385 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală nu a constatat următoarele circumstanțe: inculpatul este în vârstă de 53 de ani, a muncit permanent la același loc de muncă în calitate de șofer o perioadă de aproximativ 30 ani, se caracterizează pozitiv, este căsătorit și are domiciliu.

Mai mult, instanța de apel nu a ținut cont și de poziția părții vătămate în proces, exprimată atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, aceasta neconsiderând a fi necesară izolarea inculpatului de societate prin impunerea lui la executarea reală a pedepsei cu închisoare.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1)

Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul declarat de avocatul Roman Andriuța este fondat în drept și pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri pentru recurs - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat de avocatul Roman Andriuța nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare declarate, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat

și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*). În același timp, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu consecințe ireparabile - decesul unei persoane, infracțiune pentru care legea prevede închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurenți (*pct. 5., 5.1. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului de către instanța de fond, în baza art. 90 Cod penal (*pct. 1., 2. din decizie*), reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs

eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor și circumstanțelor cauzei, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel nu a admis o eroare gravă de fapt, care să-i fi afectat soluția, că i-a aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocații Roman Andriuța și Oleg Trocin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2016, în privința inculpatului Custov Alexandr xxxxxx, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 septembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco